

Ki követ kit?

1 Korinthus 1:10-14

Bevezetés

A testvéreimmel és barátokkal minden évben elmegyünk 3-4 napra a Kárpátok egyik hegygerincét megmászni. Ezeken a túrákon vannak olyan veszélyesebb szakaszok, amikor a hóviharak és a keskeny hó párkányok miatt kötéllel összekötve kell, hogy másszunk, mert bármikor megcsúszhat valamelyikünk. Nem kérdés számunkra, hogy erre szükség van. Ebben egyetértés van köztünk. Viszont vannak olyan döntések minden egyes túrán, ami válaszra vár. Mikor merre menjünk, mit csináljunk pontosan, belevágjunk-e egy új csúcsba. Minden évben eljön a vita pontja! És ekkor már a megszokott pártok elkezdnek érvelni. Ezzel megy az idő és sokszor csak feszültség generálódik. A hegyen egység kell, hogy legyen, különben életveszélybe is kerülhet az ember. A pártoskodás nem opció. Nem lehet több vezetőnk egyszerre. Minden évben megtanuljuk újra és újra, hogy a hegymászásban nem szakadhatunk pártokra, mert akkor elveszünk.

Pál a mai igeszakaszban óv minket a pártoskodástól! Krisztus nevére kéri a város keresztyéneit, hogy ne egymás ellen viaskodjanak! Nem akarja, hogy szakadás legyen a korinthusi gyülekezetben. A korinthusi levél magyarázatának sorozata folytatódik és a szívélyes köszöntés után Pál rögtön belevág az első és legfontosabb probléma taglalásába, ami ebben a több százezres városban felütötte a fejét. Ezeknek a problémáknak a megoldására és megválaszolására írja levelét, de az első és legfontosabb teendője a köszöntés után, hogy figyelmeztessen minden probléma eredményére. Ne legyen köztetek szakadás! Vizsgáljuk hát meg a mai igehirdetésben közösen, hogy ebben a hatalmas kikötővárosban miért is indult szakadásnak a gyülekezet és hogyan előzhetjük meg ugyanezt a jelenben. Tegyük ezt három kérdés mentén:

- Minek a mentén történnek szakadások?
- Mi a probléma a szakadásokkal?
- Hogy lehet a szakadások ellen tenni?

Minek a mentén történnek szakadások?

Pál ebben a rövid részben foglalja össze a fő problémát, amit később a korinthusi levélben taglal. Pártoskodás van a gyülekezetben, nincs egység. Négy fő téma mentén vannak különböző álláspontok és ebből fakad a meg hasonlítás. A témákat és az azokra adott válaszait később fejti ki az apostol, de rögtön ebben a szakaszban azzal kezd, hogy nincsen egység. Korinthusban személyi kultusz alakult ki az ősgyülekezet három jelentős alakja körül, noha szinte bizonyos, hogy ez sem Páltól, sem Apollóستól, sem Pedig Kéfástól (Pétertől) nem kapott semmiféle bátorítást. Azért vizsgáljuk meg, hogy Korinthusban mi alapján szakadtak pártokra a gyülekezeti tagok, mert azt gondolom ez minket is érinthet, sőt lehet még magunkra is ismerünk bizonyos esetekben. A hasadás abból kezdődött, hogy a gyülekezet tagjai elkezdtek fontosabbnak látni egy-egy apostol, vezető személyét, mint magát azt, amit az apostol képviselt, akit az apostol küldött, Krisztust. Emberek léptek Isten helyébe. Embereket kezdtek el bálványozni és se a szívük, se az értelmük nem jutott el addig, hogy ez nem természetes.

A **Pál-párt** tagjai, mivel az apostolon keresztül jutottak hitre teljes lelkesedéssel rajongtak érte. Bármit mondott vagy csak gondolták, hogy mond azt vakon elfogadták. Alighanem eleve másodrendűként kezeltek mindenki mást. Számukra nem az volt a tekintély, akiről Pál beszélt, hanem maga Pál. Inkább a személyt szerették és tisztelték már benne, semmint azt, amit ő maga is vallott. A személyes emlékek azok, amik megkötötték már őket. Elvakultak és már csak egy személyi kultusz maradt. A személyt látták az ügy helyett. Mindez miért baj? Mert láthatjuk a korinthusiaknál, hogy ezek az emberek megragadnak egy bizonyos szinten és innen nem lépnek tovább. Van egy példaképük, de a példakép elég is nekik és a hitükben nem akarnak, nem tudnak már továbblépni ezáltal. A példakép eszménye megakadályozza őket a hitbeli fejlődésükben. A példakép szava a felső lécz, nem pedig az amiről szól az a szó.

Egy másik csoport **Apollós** személyének varázsába került. Apollós egy intellektuális beállítottságú, szónoki tehetséggel megáldott, az ószövetségi írásokban jártas, a Jézusról szóló igéket helyesen és buzgó lélekkel hirdető személy. Felbecsülhetetlen értékű munkát végzett az újonnan megtért Krisztus-hívők között. Kimondottan értelmes volt. Korinthusban nem tartózkodott sokat, de dinamikus jelleme és hite itt is hatással volt a megtérőkre. Mai szavakkal élve a mindentudás egyeteme akkori ikonja lehetett. Intellektuális léte és jó retorikai készsége akaratlanul is azt eredményezte, hogy a gyülekezetben megjelent egy értelmiségi elit. Ez az elit viszont mindenki mást kizárt, sőt lenézett. Számukra sem Apollós evangéliumról tett tanúbizonysága volt a legerősebb, inkább az az intellektuális légkör, ami őt körbe vette. Az értelmes ésszónokilag jól megfogalmazott tételei, tehetsége. Tisztelték azokért az adottságokért, amikkel rendelkezett. De őt tisztelték és nem azt, amiért benne olyan nagy hévvel éget a tűz. Ezzel a párttal az a nagy kísértés, hogy könnyen az identitásukká válhat az ész büszkesége. Könnyen különbnek gondolhatják magukat másoknál, mivel az értelem és bölcsességet gondolják minden ember mérőfokának. Aki ennek híjával van, azt kinézik, magukat pedig magasabbra emelik. Elvesztették a fókusz

Egy spanyol közmondás így szól „a zsidók elpusztítják magukat páskáikon, a mórok házasságaikban és a keresztyének pereskedéseikben”. A pártoskodás korinthusban csak alátámasztja ezt a mondást. Nincs vége, továbbmennek, tovább vitáznak. Még további két párt van, akik vitában állnak.

A **Péter-párt** tagjai abba a szélsőségbe estek bele, hogy megtérésük után, az újjászületés első láza után mereven és minden mást elutasítva ragaszkodni kezdtek a törvényhez. Csak zsidó lehet keresztyén, mindenki más pogány marad – gondolták magukban. Ragaszkodtak a törvény betűjéhez. Fontosabb volt számukra a hagyomány, mint maga a hagyomány előidézője és tartalma. Ők is elvesztették a figyelmüket arról, hogy Krisztus evangéliumára tértek meg, ezért születtek újjá és nem a törvény szabályozása végett. És nem tudtak kilépni ebből a megkötöttségükből.

Végül pedig a **Krisztus-párt**, akiknek már a neve is figyelemfelkeltő. Jelmondatuk, hogy „Én Krisztusé vagyok”. A tagok egyszerűen nem is igényelték, hogy legyen emberi vezetés a gyülekezetben. A mi vezetőnk Krisztus. Ő a fej. Mindhárom előző csoportnak vannak megnyerő vonásai, ám ezt a negyediket nehéz értékelni. Elég, ha csak jelen vannak, voltak a gyülekezetben a többiek máris úgy érezhetik, hogy ehhez a csoporthoz képest, ők nem elég jó keresztyének. E csoport képviselőinek jelenlétében mindig érezni a levegőben, a „hívő felsőbbrendűség” diszkrét illatát. Ez a csoport a „profi hívő” elit megszületésében működött közre. És ne értsük félre, ez a párt nem az a párt volt, akik tényleg Krisztust akarták követni, hanem, akik ezt a nevet retorikai eszközként, céljaik elérésére, érvelés tárgyaként használták. Igazolni akarták véleményüket, gondolataikat, cselekedeteiket Krisztus nevének a szentségével. Mivel tudták, hogy ez megkérdőjelezhetetlen.

Talán e pártok sajátosságai ma is kísértenek minket. Jézus követésében könnyen mi is elveszíthetjük a fókusz. Pontosan emiatt van arra szükségünk, hogy Krisztus követésében újra és újra és végtelen

alkalommal megújuljunk. Nem lehet ezt már lezárni, nem lehet azt mondani, hogy ezzel megvolnánk, jöhet a következő projekt. Mindig meg kell vizsgálnunk magunkat, mert olyan könnyen bele tudunk csúszni a magunk meggyőződésébe. Meg kell újulnunk Krisztus követésében.

Korinthusban pártoskodás van. De mi a közös bennük? A 3. fejezet ad majd erre választ, mégpedig azt, hogy a gyülekezet kiskorú és a hitükben nem gyökereznek túl mélyen. A féltékenység, hatalmi játszmák, irigység sokkal erősebb hatás az életükben, mint a legfőbb parancsolat, hogy szeresd az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből és szeresd a te felebarátodat, mint magadat (Lk 10:27). Éretlenek még a korinthusiak. Ez az első figyelmeztetés. Az éretlenségből félreértés támadhat, ami pártokra szakadáshoz vezet. És félre ne értsük, Pál az intésével nem uniformizálást akar bevezetni a gyülekezetben. Nem is klón hadsereget akar magának toborozni, ahol ugyanolyan arcú és gondolkodású emberek élnek és mozognak. Nem az ugyanolyan emberek miatt baj a pártoskodás, hanem azért baj, mert a különbözőségek nagyobb hangsúlyt kapnak, mint az, ami az egység közöttük. Pál nem egyszólamúságra, hanem harmóniára vágyott. Hitte, hogy nemcsak lehet a sokféle keresztyénnek nagy egyetértésben együtt élni, de épp erre hívta el őket Isten. Vizsgáljuk meg magunkat! Számunkra mi a fókusz a hitünkben? Krisztus dicsőítése, kereszthalálának elfogadása és feltámadásának igaz híre vezérel minket? Azért vagyunk itt, mert őt magát jobban meg akarjuk ismerni? Vagy esetleg az a fókuszunk, aki által megtértünk? Az ő hangja, gondolatai? Életünk során mi vezérel minket a hitben? Aki a legjobb válaszokat tudta adni nekünk esetleg? El kell ismernünk, hogy akárcsak Korinthusban hajdan, ma is akkor keletkezik szakadás egy gyülekezetben, amikor a keresztyének Jézus Krisztus helyett máshova néznek! Amikor emberek, emberi gondolatok kerekednek felül. Pál figyelmeztet, hogy nem emberektől függ a növekedés a hitünkben, egyedül Isten Szentlelke az aki ezt munkálhatja. És ez a sok pártoskodás mind kicsiben indul el. A pártokra szakadás már csak következmény. Lehet egy hatalmi harc a kezdete, lehet irigység, lehet dac vagy harag a háttérben. Sokszor csak egy elindított pletyka is ügyesen felgerjeszti a várakozó vulkánt. Pál óv, hogy ne veszítsük el a fókusz Jézusról, aki által újjászülethettünk. Korinthusban pártoskodás kezdődött el, de még nincs szakadás. Ezt akarja megelőzni Pál:

Mi a probléma a szakadásokkal?

Pál felháborodik itt. Nem egyszerűen kis tételmondatokat tesz fel, mint én és higgadtan kérdezget, hanem egyenesen kiakad. Indulatos. Egy kétségbeesett figyelmeztetést mond itt a számunkra! Mi a probléma a szakadással? Hát csak annyi, hogy Krisztus részekre szakítható? Nem, nem osztható fel. Részekre szakítható az, amiben egyek vagyunk? Részekre szakítható az, ami az egyetlen, ami egységet ad közénk, amiben mindannyian közösek vagyunk. Meghasonulhatunk abban az egy dologban, amiben mindenki egyenlő? Részekre szakítható Krisztus kereszthalála? Vagy részekre szakítható a feltámadása? Lehet azt, hogy Jézus csak az egyik pártért halt meg és csak egy másikért támadt fel? Lehetséges az, hogy Jézus Krisztust magát és a tetteit csak részekben fogadom el? Nem, nem lehetséges! Miért? Mert nem szétválasztható ez! Mert nem lehet, hogy Jézus Krisztus valakiért csak kicsit halt meg és nem nagyon, mert nem lehet, hogy valaki csak kicsit fogadja ezt el és nem nagyon. Mert nem lehet, hogy ő kicsit Isten fia, de nem nagyon. Mert nem lehet, hogy egy kicsit ő a gyülekezeteink vezetője, egy kicsit meg más. Hát meghasonulhat-e Krisztus? De most komolyan? Részekre szakítható? Az apostol indulatos!

Azért indulatos, mert elfelejtik, mindegyikük elfelejti, hogy az újjászületésüket nem embereknek, hanem Krisztusnak köszönhetik mindannyian. Erre figyelmeztet Pál. Valahányszor keresztyén emberek elkötelezik magukat egy földi személy – tehetséges igehirdető vagy lelkipásztor mellett, leveszik a szemüket Jézus

Krisztusról, és azzal elkerülhetetlenül teret adnak a széthúzásnak. De Jézus teste nem szakítható darabokra. És hiába figyelmeztet az apostol, Római Kelemen majd 40 évvel később írt levelében ugyanúgy figyelmezteti a gyülekezetet erre, ugyanúgy széthúzás van köztük!

Jézus Krisztus nem részekre szakítható. Az az evangélium, az az örömhír, hogy ő mindenkiért vállalta a kereszthalált és mindenkinek, aki hisz őbenne, annak örök életet ígér. Azért jött el a földre, hogy pártoktól függetlenül mindenkinek megváltása lehessen. Csupán szeretetből. Csak Jézus tud egységet teremteni az emberek között. A keresztnél, de csak ott, mindenki egyenlő. Ez az egyetlen hely, ahol egyenlők vagyunk. Ő az egyetlen ember, az egyetlen személy akinél egyenlők vagyunk, akiben egyek vagyunk. A különbözőségben a közös pont – Jézus. Részekre szakítható-e Krisztus? Úgy, mint Koppány 4 darabba? Nem! Ebben vagyunk egyenlők, ez az, ami a középpont. Ettől vagyunk mind keresztyének. Ettől van reménységünk. Ezért ad hálát Pál, ezért adhatunk mi is hálát. Mert ez a mi reménységünk, ez a hitünk. Ebből nem lehet se lecsípni (hogy az nem kell), se kisajátítani egy részt, hogy az csak a miénk és nem lehet azt sem mondani, hogy nekem más vezető szimpatikusabb, inkább őt követem, de egy kicsi lehet Jézusból is. Nem részekre szakítható! Erről szól az Úrvacsora is. Egységben vagyunk, a közösség egy Krisztusban. Egyek vagyunk. Eggyek legyetek! Jézus a főpapi imájában (János 17:11b) így könyörög: *„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!”* Olyan egységért könyörög Jézus, ami közte és az Atya között van. Tehát nem lehetetlen ez. Ne a látható vezetőknél vitatkozzanak tehát, hanem nézzenek a láthatatlanra, aki nem osztható pártokra. Ne legyen köztetek szakadás, nehogy a Krisztus keresztese elveszítse jelentőségét. Jézus ezért könyörög, mert annyira fontos neki, hogy a főpapi imájában ezt mondja. A Zebedeus fiak bepróbálkoztak, hogy hátha nekik jut egy kicsit jobb ülőhely a mennyországban. Nem olyan nagy gond ez nem? Végülis csak megpróbálták... Jézus egységért imádkozik. Az egység pedig nem tud fent maradni, ha a személyes célok fontosabbá válnak. Látjuk, Korinthusban kritikus a helyzet, a szakadás semmit sem oldana meg, de akkor...

Hogy lehet a szakadások ellen tenni?

Egyszer egy elmeorvosintézet portását megkérdezték: “Nem fél attól, hogy ezek az őrültek majd összefognak és leteperik, hogy kitörhessenek az épületből?” A portás ezt válaszolta: “Nem, mert az elmebetegek sohasem egyesülnek!”

Egység. Nem egyszerű dolog. Pál buzdít itt az egységre, az összefogásra! Nemcsak szidja a gyülekezetet! Sőt, ha megfigyeljük, a szöveget ezzel kezdi a részt a 10. versben: *Intelek pedig titeket, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére hivatkozva., hogy mindnyájan egyetértően szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem rendeződjenek soraitok, azonos felfogást és azonos elgondolást követve.* Miről szól tehát ez az egység? Arról, hogy amikor megszólalunk, amikor kifelé vagy befelé megnyilvánulunk, azt ugyanazzal az érzéssel, véleménnyel, ugyanannak a rendíthetetlen alapnak a jegyében tesszük. Hív minket az apostol, hogy Krisztus oszthatatlansága miatt, ebből fakadóan tesszük mindezt. Tehát ne onnan induljon ki a gondolkodásunk, hogy miben különbözünk, hanem onnan, hogy miben vagyunk azonosak. Mi az, amiben azonosat vallunk azzal a gyülekezeti taggal is, azzal hívő ismerőssel is, akiről amúgy az első benyomásunk nem annyira megnyerő, vagy akinek a kegyességi gyakorlata egyáltalán nem szimpatikus számunkra. Igazodjatok egymáshoz. Az eredeti szöveg itt is plusz tartalommal rendelkezik. Az itt szereplő mondatrész így hangozhatna: A kifiamodott vétagot tegyétek helyre. Az azonos felfogás és azonos elgondolás megtétele egy 400 fős gyülekezetben nem annyira egyszerű. De az egység azzal kezdődik, amit itt a görög szó jelent: A kifiamodott vétagot tegyétek helyre. Nem az a baj tehát, hogy különbségek

vannak személyiségek között. Ezt Pál is tudja és elfogadja. Azt is tudja, hogy ezek jelen vannak és jelen is lesznek. Ezért nem arra buzdít, hogy kiírtsunk minden különbözőséget, hanem arra, hogy ami viszont kifícamodott, azt helyére tegyük. Azt kezdjük el helyre rakni már most. Jó irányba terel ezzel az apostol. Óv a pártoskodástól, mert a szakadás Krisztus keresztségét tenné fölöslegessé, ami pedig nem az. A cél tehát a szakadás ellen kipótolni hitünk fogyatkozásait. Azt jelenti ez a felszólítás tehát, hogy nem a kevése mutatunk rá a közösben, arra, hogy mi hiányzik, hanem elkezdjük kipótolni a keveset magunkban. Mindezt pedig nem tehetjük másként csakis Jézus Krisztussal! Mi az, ami kifícamodhat? Mi az, ami az ugyanazzal az érzéssel és elgondolással szólást akadályozza? Például, amiről András múlt héten beszélt is röviden: a pletyka. Ha fél híreket nemcsak terjesztünk, de csak simán tudunk már az befolyásolja a gondolkodásunkat a másiktól. Előítéllettel egyféleképpen szólni pedig igen nehéz. Számomra érték, hogy Isten a teremtett világba példákat alkotott. Nekem ilyenek a hangyák, az egyik kedvenc állataim. Vannak köztük különbözőségek, vannak szerepek is, van egyéni szabadság, nem robotok. De mégis egy célért dolgoznak, mégis együttműködnek akár egy normál napon, akár, ha megtámadják a bojt. Pedig lehetnének irigyek a királynőre, vagy vágyhatnának szerepcserére a munkások a katonákkal. De egység van köztük.

Egység csak akkor lesz, ha az alap közös, ha ezt tisztázzuk magunkban. Jézus követésében csakis Jézussal lehet megújulni. Ha nem őt követjük, akkor pártoskodásba futunk bele. Lehet a saját pártunk meggyőződéseibe. Jézus követésében meg kell újulnunk minden alkalommal. És nem újulhatunk meg semmilyen közbenjáró ember által, semmilyen módszerrel, csakis ő általa. Csakis vele töltve időt, csakis tőle kérdezve, tőle tanulva, csakis benne megújulva. Nem várhatjuk ezt mástól és nem tolhatjuk el magunktól ezt a felelősséget. Ő az, aki megújít, mert ő az, aki által új életünk lehet. Megújulni, ha nem ismerjük őt, akkor először, ha már túl régóta ismerjük őt, akkor meg még egyszer újra.

Ámen

Ablonczy Áron